

vendigt, at der benyttes en mindre Promille af Bygningsskyld end af Jordskyld. Jeg for mit Vedkommende kunde i den Henseende godt gaa med til, at Forskellen paa Promillen ved Grundskyld og ved Ejendomsskyld blev større end her foreslaaet; hvis der kan opnaas Enighed om noget saadant, vil jeg gerne være med i Arbejdet derfor.

I øvrigt maa jeg udtale min Glæde over den Begejstring, som Venstres ærede Ordfører i Gaar gav Udtryk overfor det foreliggende Reformforslag. Derimod er jeg ikke saa glad for de Udtalelser, som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti kom med, thi for slet ikke at tale om, at det ærede Medlem ikke gav Udtryk for nogen som helst Begejstring, udtalte det ærede Medlem, at denne Reform aldeles ikke var tiltrængt saaledes som Skattereformen af 1903. Jeg maa give det ærede Medlem Ret i, at Reformen af 1903 var tiltrængt; men man var uheldig med Hensyn til dens Virkninger. Ingen af dem, der vedtog Skattelovene af 1903, havde sikkert tænkt sig, at denne Reform vilde føre med sig, at de mindre Landbrugsejendomme forholdsvis skulde komme til at svare Skat af dobbelt saa meget som de større Ejendomme paa Landet. Paa denne Fejl vil der blive rettet noget, hvis man vedtager det foreliggende Lovforslag, og jeg gaar ud fra, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti er enig i, at Folk skal betale lige Skat af den Del af Landets Jord, hvorover de vil raade. Det gaar ikke an, heller ikke samfundsmæssig set, at store Dele af Landets Jord ligger ubenyttet eller mindre godt benyttet hen, og at man saa uden videre lader de paagældende Ejere være fri for Skat, det er en Spore i den forkerte Retning. Hovedsagen for Samfundet med Hensyn til Jordens Benyttelse er at faa saa meget ud af Jorden som muligt, og det vil dette Forslag kunne bidrage lidt til, idet det lukker Øjnene op paa de Mennesker, der har erhvervet sig større Jordarealer, end de er i Stand til at gøre en god og heldig Brug af, lukker deres Øjne op for, at det er forkert fortsat at være Indehavere af saadanne store Arealer, som de ikke kan faa nogen virkelig Indtægt eller Udbytte af; dertil skulde, mener jeg, denne Skattereform ogsaa kunne bidrage.

Saa udtalte det ærede Medlem, at hvis Skatten skal være lige for Jord, der drives godt, og for Jord, der drives daarligt, bliver det en Skat paa Fattigdom. Nej, det er ikke Tilfældet; det kunde man nogenlunde sige med Hensyn til Toldskatterne, ved hvilke

der lægges Skat paa Livsfornødenheder, paa Artikler, som alle er henvist til at benytte, det er Skat paa Fattigdom. Men at lægge Skat paa Jordarealer, som vedkommende ikke bruger, det er ikke Skat paa Fattigdom, thi Ejeren af saadan Jord vil til enhver Tid være i Stand til at skille sig af med den Fattigdom, der paa denne Maade beskattes, nemlig Jorden. En saadan Fattigdom kan man ikke have Medynk med.

Det ærede Medlem spurgte: Hvad er lettest at vurdere, enten den samlede Ejendom eller Jorden? Ja, det er allerede nævnt af en foregaaende Taler, at Over-Skyldraadet og Vurderingsraadene omkring i Landet har erklæret, at det er fuldt saa let og lettere at vurdere Jorden end Ejendommene. Og jeg tror ogsaa, dette er rigtigt, thi har man en Gang faaet en rigtig Vurdering af Landbrugsjorden, stykkevis, i Forhold til dens Godhed og Afkastningsevne, da vil det være forholdsvis let ved de efterfølgende Vurderinger at finde den rette Værdi af disse Jorder. Det er noget i Lighed med de Takstansættelser, som fandt Sted ved Hartkornbeskatningen. Der gælder det især om at faa Listerne affattet saa godt og saa overskueligt som muligt, saa at enhver Skatteyder, naar Listerne ligger til Eftersyn, kan gaa hen og erkendte sig om, hvordan hans Jord er ansat i Forhold til hans Naboers og andres.

Dernæst udtalte det ærede Medlem: Værdistigningsskatten falder efter dette Forslag paa Jordejendomme alene, medens andre Ejendele, f. Eks. Skibe, gaar ganske fri for en saadan Skat. Ja, der er den store Forskel paa de Ejendele, der her er Tale om, at Danmarks Jord er begrænset, vi raader kun over den Jord, som vi nu en Gang har indenfor Landets Grænser, der kan ikke lægges noget til, men hvis der er for lidt af Tonnage eller andre Ejendele, saa kan man bygge mere; der er Muligheder for at forøge disse Værdier, medens Jorden ikke kan forøges. Derfor er det rimeligt, at man faar en Værdistigningsskat, der ligesom giver Ejeren af Jorden den Anvisning, at hvis Jorden efterhaanden bliver mere værd, særlig paa Grund af sin Beliggenhed, og han ikke vil udnytte den tilstrækkeligt, maa han give Afkald paa den og sælge den. Det vil sige, at der bliver ikke saa rig Anledning til Spekulation i Jorden. Med den ubetydelige Skat, der i Øjeblikket hviler paa Jorden, kan en Ejer ligge med Jord i mange Aar og genere Udviklingen, medens en Grundværdistigningsskat maaske vilde virke saadan, at han sagde til sig selv: Du maa helst sælge Jorden.

Endvidere nævnte den ærede Ordfører